

Atlantis Reloaded (NL)

Introductie

In het jaar 2002 werd Wim Roskam door zijn pas overleden vriendin Linda geïnspireerd tot het maken van een merkwaardig symbool dat later de naam 'Akaija' zou krijgen. Hij had toen geen idee dat dit symbool verbonden was met enkele van de meest mysterieuze gebouwen op aarde.

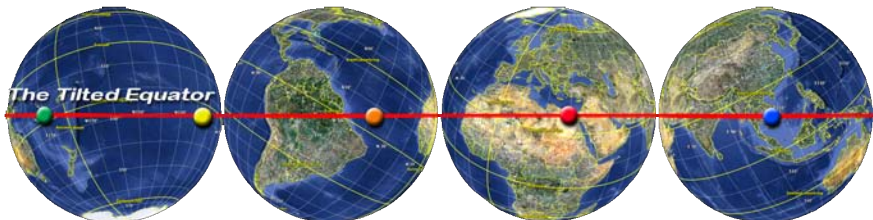
Links: Schilderij - Aura Healer, gemaakt in 2002, met een 'omkeersymbool'.

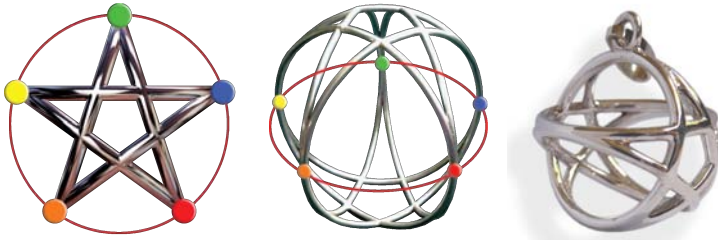
Midden: In 2005 maakte Wim hiervan een 3D-object, door Spirit benoemd: **Akaija**.

Een links- en een rechtsdraaiende Akaija samen vormen een **Akaija-Iloa** (2009).

Rechts: een normale Akaija is een sieraad/instrument met helende eigenschappen.

In 2011 vonden Wim en zijn vriendin Marianne de website van Jim Alison¹, die zich toelegt op een opmerkelijke uitlijning van zeer oude megalithische bouwwerken. In 2013 ontdekten ze ook een professionele documentaire van Patrice Pooyard² over diezelfde uitlijning, gebaseerd op onderzoek van Jacques Grimault. Dit is een zone van ongeveer 100 km breed die als een rechte lijn rondom de hele wereld loopt, onder een hoek van 30° ten opzichte van de evenaar. Op deze lijn zijn tientallen oude bouwwerken en heilige plaatsen te vinden. Vijf locaties zijn extra interessant omdat ze precies 72° (=1/5 aardeomtrek) uit elkaar liggen:

1. Aneityum (groene stip). 2. Angkor (blauwe stip), 3. Grote Piramide (rode stip), 4. Een verloren eiland op de kaart van Piri Reis (oranje stip), 5. Paaseiland (gele stip).

Als cirkels rond elk punt worden getrokken met een straal tot aan het volgende punt, dan ontstaat er een driedimensionale 5-stervorm of pentagram, die exact dezelfde vorm heeft als de Akaija-Iloa! Hoewel het eiland Aneityum geen megalithische gebouwen heeft, is het bijzonder omdat in de taal van dit eiland het woord 'akaija' betekent: wij allemaal! In 2012 bezochten Wim en Marianne dit eiland, spraken met de inheemse bewoners en ontvingen meer aanwijzingen dat deze Gekantelde Evenaar van de Oudheid en het Akaija-symbool met elkaar verbonden zijn.

Toen ontstonden enkele vragen. Wat is het doel van deze afstemming? Wie heeft dit gemaakt? Welke rol speelt de Akaija daarbij? Wat is de connectie met de boodschap van Spirit, die de Akaija symboliseert: **wij zijn één**?

Aangemoedigd door wat ze op Aneityum ontdekten, besloten Wim en Marianne om ook de andere 4 ankerpunten te bezoeken. Begin 2018 bezochten ze het 2e punt: het tempelcomplex Angkor in Cambodja. Daar ontdekten ze een basreliëf met de merkwaardige naam: **Het karnen van de Oceaan van Melk**. Dit reliëf is gebaseerd op een episch geschrift genaamd **Samudra Manthan**, dat deel uitmaakt van de vedische **Mahabharata**. Dit epos spreekt over eenheid en dualiteit. Ook vonden ze dat de naam 'Akaija' en het Sanskrietbegrip 'Akasha' beide verwijzen naar hetzelfde principe van de kosmische oeroceaan van de Schepping. Ook hierover schreef Wim een artikel: *Samudra Manthan*.³

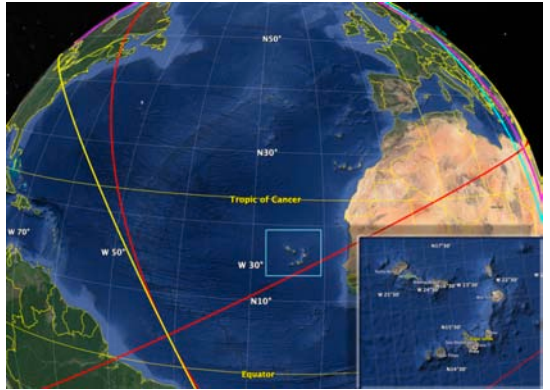
In maart 2019 bezochten ze de **Kaapverdische eilanden**. Deze eilanden bevinden zich het dichtst bij de Gekantelde Evenaar en bij de coördinaten van het 4e ankerpunt, gemarkeerd door het rode eiland op de kaart van Piri Reis. Dit artikel gaat over hun ervaringen op het eiland **Santiago van Cabo Verde**. Dit eiland is niet het ankerpunt zelf,

maar ze hoopten er 'iets' te vinden, wat dan ook ... een link naar Atlantis misschien?

Kaapverdise Impressies

Laten we dit artikel beginnen met een paar samengevatte berichten die ik tijdens de trip op social media heb gepost.

Praia is de hoofdstad van Kaapverdië op het grootste eiland Santiago. Vandaag hebben we de eigenaars van het appartement waar we overnachtten gevraagd of ze ons kon helpen iemand te vinden die licht kan werpen op de kwestie van de ‘Tilted Equator of Antiquity’, die de reden is van ons bezoek. Door zulke vragen te stellen kwamen we tijdens de trip

Het guesthouse in Praia

Kaapverdië te informeren. Dat is naast de deur van hieruit gezien, op ongeveer 10 minuten met de taxi. Dus de volgende ochtend na onze koffie en het eten van kadetjes die in Nederland gebakken hadden kunnen zijn, zeiden we plotseling tegen elkaar: “Laten we gaan.”

Taxi's in Praia zijn de snelste manier om ergens goedkoop naar toe te gaan. Er zijn er honderden, elke 4e auto is een taxi. Ze rekenen allemaal 150 escudo's als startgeld en afhankelijk van de afstand kan dit 200 of 300 zijn voor elke bestemming binnen Praia, wat omgerekend ongeveer 2 of 3 euro is (voor ons tweeën samen). Wauw!

naar Angkor Wat op het spoor van boeiende informatie.

Zijzelf had geen idee, maar stelde voor bij de universiteit van

We kwamen aan op *Plateau*, waar de universiteitsgebouwen zich bevinden. We wisten niet welk van de relatief kleine universiteitsgebouwen we moesten hebben, maar Marianne las ergens 'Reitoria da Universidade'. Dat klonk wel goed. Wisten wij veel. Dus ik zei: "Dat lijkt wel toegankelijk, de deur is open. Laten we binnen maar eens navragen." Dus we gingen naar binnen, spraken een man achter een bureau aan die al snel begreep dat hij beter iemand kon zoeken die Engels sprak en terwijl hij op zoek was kwam er een statige vrouw de trap aflopen. Zij keek ons aan en vroeg: "Kan ik u helpen?"

Ze had een paar minuten vrije tijd tussen twee vergaderingen in en we vertelden haar in het kort over de reden van ons bezoek aan Kaapverdië. Ze gaf ons vervolgens twee namen van professoren die ons misschien een stap verder kunnen helpen. Toen bleek dat zij de *rector* van deze universiteit was, professor dr. Judite Medina de Nascimento! We gaven

haar een Akaija en vroegen ons af ... wat zijn de kansen om juist haar precies op het dit moment op deze plaats te ontmoeten? Zij is normaal gesproken onmogelijk bereikbaar, hoorden we later. Als we dit van tevoren hadden geweten, hadden we niet eens naar binnen gedurfd! :-). Onthouden dus: reitoria = rector.

Santiago ontdekken

Vandaag wilden we het eiland per huurauto verkennen met een bezoek aan het strand van Tarrafal in het Noorden als eindbestemming. De hoofdwegen zijn redelijk modern, maar de eerste 20 kilometer naar het

noorden gaat vanuit Praia is als een 4-baans Duitse Autobahn, met één groot verschil: je ziet maar één auto per minuut. Wie heeft deze weg gebouwd? Wie heeft dit betaald? Met welk doel?

Hoe dan ook, het rijdt geweldig, maar het valt nogal uit de toon.

Er is hier veel droog land, maar er zijn ook veel droogtebestendige boompjes.

In de laagste delen van de valleien tussen de mooie hoge bergen lijkt het microklimaat het beste te zijn voor het verbouwen van gewassen. Juli tot november wordt het 'natte seizoen' genoemd, waarbij het soms wat kan regenen, alleen vorig jaar helaas niet. Het resultaat daarvan zagen we in de verdroogde maïsvelden.

Tarrafal Beach – dit soort honden :-) zie je overal op het eiland Santiago.

Vanwege dit droge klimaat zijn er weinig insecten en daarom zijn er heel weinig vogels. We zagen tot zover enkele mussen, een paar duiven en ergens een kleine witte reiger en nog 4 kraaiachtige wezens voorbij vliegen en dat was het dan. Er zijn hier wel honderden dingo-achtige honden. Minstens twee keer per dag doen die zelfs de wolven na.

Katten? Alles bij elkaar hebben we maar 3 katten gezien tijdens deze reis, maar we hoorden dat sommige andere eilanden juist heel kat-vriendelijk zijn.

De mensen zijn vriendelijk en storen ons niet. Oppervlakkige eerste indruk is dat ze niet op ons neerkijken en niet naar ons opkijken, wat in sommige andere landen nog wel eens gebeurt. Ze lijken ontspannen, zijn niet rijk en er is kracht in hun houding. De vrouwen in het bijzonder zijn trotse Afrikanen; ze lopen rechtop, lijken het hardste te werken, zijn zelfbewust en ook nog mooi!

De mannen zijn duidelijk lui: we zagen hen veel langs de weg zitten. Het leven speelt zich hier op straat af. En opvallend detail: rastahaar is populair.

Maar eerste indrukken kunnen misleidend zijn. Zo hoorden we van een goede vriendin, Sylvia, die hier tijdens haar reis bij de lokale bevolking had gewoond, dat er ook sprake is

van discriminatie richting de blanken, vermoedelijk vanwege nare ervaringen in het verleden, en dat de trotse houding soms wel degelijk neerbuigend bedoeld kan zijn naar buiten toe. Maar uiteraard geldt dat niet voor iedereen, we hebben ook hele leuke ontmoetingen gehad.

CV is een arm land, maar niet hopeloos. Meer bomen die regen aantrekken zouden deze eilanden erg rijk kunnen maken. We zagen amper zonnepanelen, want misschien kan dergelijke elektriciteit worden gebruikt om zeewater te ontzilten en voor het land gebruikt worden.

In termen van spirituele impressies hadden Marianne en ik, zonder het op dat moment van elkaar te weten, een raar gevoel bij het kijken naar een specifieke bergketen met scherpe, edgy contouren. We hadden allebei een gevoel van herkenning, van iets ouds, maar geen fijn gevoel. Het leek wel op een Mount Doom-gevoel.

Misty Mountains & de Merkwaardige Berg

Geschiedenis van de Slavenhandel

Tot nu toe hebben we geen enkel bewijs gevonden van de Gekantelde Evenaar van de Oudheid, maar we hebben wel genoten van een paar dagen

Typische Kaapverdise country road

ontspanning en warmte. Over het algemeen is onze indruk van Santiago een positieve ... het is een bijzonder eiland, een beetje ver weg van Europa, maar zeker een bezoek waard. Hier een auto huren en besturen is geen enkel probleem.

Als je naar de foto's hiervoor kijkt zie je ook de bergen die ons intrigeerden. De eerste keer dat we ze zagen, zagen ze er spookachtig uit, maar nu we ze van dichterbij hebben gezien is dat gevoel verdwenen. Toch kun je eerste indrukken maar beter niet vergeten. We hebben veel bergen en heuvels gezien en ze geven je allemaal bepaalde gevoelens, afhankelijk van het moment, het licht, je gemoedstoestand, enz. Vaak kun je dat gevoel niet uiten, maar muziek kan dat wel en het deuntje dat in ons opkwam was: The Misty Mountains uit The Hobbit.

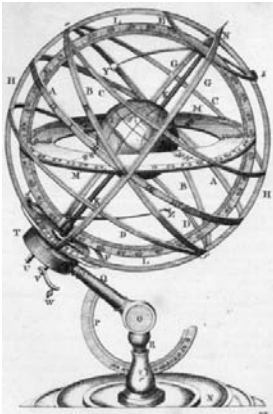
Portugese ontdekkingsreizigers ontdekten de Kaapverdise eilanden ongeveer 600 jaar geleden. Volgens zeggen waren de eilanden onbewoond, maar dat is niet 100% zeker. Ik heb ergens gelezen dat de eilanden op een verloren paradijs leken: heel groen en weelderig. Nou, dat is zeker niet meer het geval. De eilanden liggen tussen Amerika, Afrika en Europa in, waardoor ze ideaal waren voor de slavenhandel. De meeste slaven kwamen waarschijnlijk uit Afrika om overgezet te worden naar andere schepen die naar Noord- en Zuid-Amerika gingen. Sommige Kaapverdiërs mogen

daardoor misschien een hekel aan blanken hebben, maar vergeet niet dat ook blanken als slaaf verhandeld werden. Ook nu is mensenhandel, ongeacht ras, nog lang niet verdwenen!

Cidade Velha's marktplaats met een gedenkteken van het slavenhandeltijdperk.

Ongeveer 100 jaar geleden stopte deze oudere vorm van slavenhandel, maar veel mensen hadden hier nu een bestaan gevonden. Ooit was de plaats waar slaven werden verhandeld Cidade Velha en dit is een locatie waar je ineens veel toeristen ziet. Ook wij hebben het bezocht. Er is een oud, pittoresk

stadscentrum dat op de Werelderfgoedlijst van UNESCO staat. Op deze markt staat een schandpaal, waaraan slaven werden vastgebonden en gestraft. Wat ons opviel was het vreemde symbool op de top van die pilaar: een bol waar omheen een gekantelde strook gewikkeld is, met daar bovenop een gelijkbenig kruis. De strook lijkt

wat op de gekantelde evenaar en het kruis heeft wat weg van het Two Roads symbool. Deze symbolen hier te gecombineerd te zien is interessant en we vroegen onze gastheer hiernaar. Hij vertelde ons dat de globe met de gekantelde strook een symbool is op de Portugese vlag. Deze bol wordt een *Armarilly Sphere*⁴ (astrolabium) genoemd, een navigatie-instrument dat al

was uitgevonden in het oude Griekenland en in China. Die wisten toen kennelijk al dat de Aarde bolvormig was terwijl het Vaticaan hier nog lang volhield dat die plat was.

Sommige toeristen maakten selfies voor deze pilaar waar slaven werden gemarteld. Denk toch eens na! Wij wilden er niet eens in de buurt komen.

We hebben uiteraard ook een paar stranden bezocht. Eén strand is bijzonder mooi en rustig: De baai van Sao Francisco, op ongeveer 8 mijl van Praia. We bezochten die zelfs drie keer: op zondag, maandag en dinsdag, onze laatste dag op Kaapverdië, want we wilden zondags met onze GPS nog een schat vinden bij de grotten van deze baai, omdat we fervente geocachers zijn (een global internet-schatzoekspel m.b.v. GPS).

We hadden beter iets anders kunnen doen die dinsdag...

Hoe zit het met Atlantis?

Van tevoren verwachtten we niet iets speciaals te ontdekken. Maar door ervaring wijzer geworden weten we dat Spirit ons op allerlei manieren kan verrassen. Wat wij meemaakten kan inderdaad verrassend genoemd worden, want wat ons hier overkwam zagen we beslist niet aankomen, en op een ongebruikelijke manier speelt Atlantis daarbij een sleutelrol.

De reden voor ons bezoek aan Kaapverdië was de nabijheid van de berekende coördinaten van de 4e ankerlocatie op de Gekantelde Evenaar van de Oudheid. Overigens bevinden de Grote Piramide in het Oosten en Machu Picchu in het Westen zich hier precies even ver vandaan. De oude kaart van

de Turkse admiraal Hagii Ahmed Muhiddin Piri, beter bekend als Piri Reis, werd door hem gemaakt in 1513 AD. Daarvoor gebruikte hij 20 veel oudere kaarten, sommige daterend uit de 2^e eeuw! In de tijd van Columbus waren grote delen van de Aarde onontdekt – onontdekt door het Westen wel te verstaan – dus de vraag is: Hoe bestaat het dat grote delen van de wereld reeds in kaart waren gebracht lang voordat ze werden ‘ontdekt’?⁵

Voor ons verhaal is het meest opvallende detail de locatie van een rood eiland dat precies op de gekantelde evenaar lijkt te liggen. Deze link met de Gekantelde Evenaar van de Oudheid danken wij aan de berekeningen van Jim Alison⁶. Zou dat eiland een overblijfsel van Atlantis kunnen zijn?

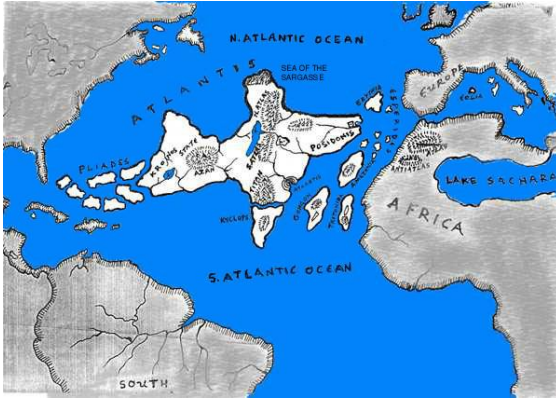
Historici, schoolboeken en wetenschappers ontkennen dat Atlantis ooit heeft bestaan. Toch is er een diep trauma in de wereld van een oude catastrofe die ruwweg 12.000 jaar geleden plaatsvond. Veel oervolken op Aarde hebben verhalen over een catastrofale gebeurtenis lang geleden, resulterend in

een groot verlies aan leven, gepaard gaande met vreselijke aardbevingen, overstromingen en vulkaanuitbarstingen. Laat me er een voorbeeld van geven dat de meeste Europeanen niet beseffen. In Duitsland bestaat er een prachtig gebied genaamd ‘De Eiffel’. Wij gaan er vaak heen, vaak op doorreis, maar bijna niemand beseft dat dit in feite een slapende supervulkaan is. Deze vulkaan is beslist niet ‘dood’. De laatste uitbarsting dateert van ruwweg 13.000 jaar geleden. De rivier de Rijn werd toen geblokkeerd door lavastromen en lava-bommen kwamen volgens het informatiecentrum bij Maria Laach zelfs terecht tot in Zwitserland. Nederland bestond amper en kampte nog met een ijstijd, maar die uitbarsting moet ook hier grote gevolgen gehad hebben.

Er zijn aanwijzingen dat om de ‘zoveel’ duizend jaar een groot hemellichaam dwars door ons zonnestelsel trekt. Namen voor dit object zijn: Hercobulus, Planet X, Marduk, de 12e planeet, Niburu, etc. Deze planeet of

wat het ook is zou vele malen groter zijn dan de Aarde.⁷ Het einde van de laatste IJstijd, het verdwijnen van Atlantis en de passage van dit hemellichaam zouden samen kunnen vallen.

Veel tradities vertellen over een oude beschaving die zich in de Atlantische Oceaan bevond. De Griekse filosoof Plato schreef erover. De bekende ziener Edgar Cayce schreef erover⁸. Plato kreeg zijn informatie van een Egyptische ziener genaamd Solon. Hij sprak over een eiland of continent voorbij de Zuilen van Hercules, waarschijnlijk verwijzend naar de Straat van Gibraltar met de Atlantische Oceaan daar voorbij.

*Voorbeeldkaart met mogelijke lokatie van Atlantis
(met dank aan Arend Zeevat, Want to Know)*

Bron: <https://www.wanttoknow.nl/inspiratie/arend-zeevat/van-atlantis-tot-het-talmudisch-jodendom/>

Onderzoekers die het bestaan van Atlantis niét ontkennen, denken soms dat met Atlantis een stad als Troje of een vernietigd vulkanisch eiland zoals Santorini in de Middellandse Zee werd bedoeld of bijvoorbeeld de vreemd uitzijnde Richat-structuur⁹ in de westelijke Sahara, dat enige gelijkenis heeft met hoe Plato Atlantis beschrijft. Natuurlijk heb ik ook een gedachte :-) en op mij is de meest aannemelijke optie dat Atlantis ergens in de

Atlantische Oceaan lag. Ik heb een kaart van een onderzoeker gevonden die Atlantis daar lokaliseert. De Kaapverdische eilanden, de Azoren en de Canarische Eilanden zouden mogelijk deel hebben uitgemaakt van dit verloren continent.

Vanwege haar vermeende status als zeevarende natie, hadden de inwoners waarschijnlijk veel connecties en nederzettingen of zelfs steden op de omliggende continenten. Hoe dan ook, het woord ‘misschien’ komt erg vaak voor!

Herinneringen uit een vorige incarnatie?

We hebben onszelf voorbereid op deze reis en maakten zelfs een afspraak voor een regressiesessie. Dit werd ons geadviseerd door een Belgisch medium. Zij schreef me een middel voor dat de enige effectieve remedie

blijkt te zijn tegen een ruim 30-jaar oud gezondheidsprobleem: een soort hooikoorts, maar niet een allergie. Ongeveer eens per week, zomer en winter, had ik een loopneus-dag. Tegen het einde van zo'n dag was ik helemaal kapot van eindeloos niezen, vaak gepaard gaande met hoofdpijn. In de loop van de volgende dag herstelde ik, maar ik had de rest van de week nodig om m'n energieniveau op niveau te brengen en dan begon het weer vrolijk opnieuw. Geneesmiddelen en alternatieve remedies hadden geen enkel of zelfs een averechts effect.

Het medium, Lut van de Velde (Mona Lisa M.)¹⁰ channelt informatie die met oude kennis-archieven te maken heeft. De ziel die bij deze gelegenheid door haar sprak, vertegenwoordigt een groep die zich eenvoudigweg 'de coalitie' noemt en deze vertelde ons dat mijn neusprobleem verband houdt met de aanwezigheid van entiteiten. Niet per definitie 'boze geesten' werd erbij gezegd. Maar zielen die afkomen op een aards lichaam op zoek naar hulp of licht of energie, kunnen onbedoeld wel een serieus verlies van energie veroorzaken. De remedie die ze voorschreef was een homeopathisch middel in een absurd hoge potentie, gemaakt van de plant met die hakerige balletjes die zich aan je kleding hechten: de grote klit. Klinkt logisch, nietwaar?

En het werkte! Ik had nauwelijks loopneusdagen meer, die me elk jaar vele onproductieve weken bezorgde. Maar een aantal maanden later begon het opnieuw, sterker en frequenter dan ooit tevoren, waardoor we ons serieus zorgen gingen maken over mijn gezondheid. Dus zochten we opnieuw contact met Lut en zij antwoordde dat in mijn geval wellicht een vervolgmiddel nodig zou kunnen zijn. Maar of dat echt nodig was zou een nieuwe channeling moeten uitwijzen. Tijdens deze lezing werden dingen onthuld die rechtstreeks betrekking hebben op dit verhaal.

Tijdens deze nieuwe lezing kregen we te horen dat mijn energie niet alleen uitgeput werd door zoekende entiteiten, maar toch ook door doelgerichte aanvallen door intelligenties die proberen te voorkomen dat ik informatie uit de onzichtbare dimensies zou kunnen opvangen, informatie die de Aarde ten goede zou kunnen komen. Deze aanvallers deden dit door de antennes van mijn 3e oog, dat zich direct voor sinusholtes bevindt onder vuur te nemen. En dat deden ze kennelijk vrij letterlijk, want tijdens zulke dagen werd de huid rondom m'n neus en m'n voorhoofd stevast knalrood en vervelde in de dagen daarna.

De channeling onthulde ook dat ik in Atlantis één van vele zieners was geweest en dat de meeste informatie waar ik nu mee werk gerelateerd is aan wat de Atlantis-kennisarchieven genoemd worden. Ze ging niet in detail over wat ik destijds precies deed en wat er op zekere dag gebeurde, maar het had te maken met de baan van de Aarde die tijdens de Atlantis-ramp veranderde. Daarop voortbordurend trok ik de conclusie dat er inderdaad sprake kan zijn geweest van een hemellichaam dat dwars door ons zonnestelsel trok. Dit was de aanleiding tot de catastrofale gebeurtenis die Atlantis vernietigde.

Vanwege wat ik kennelijk had ‘gezien’ en aan de autoriteiten van Atlantis verteld had, werd ik gestraft en op zo’n vreselijke manier uitgelachen dat ik totaal gebroken werd, afgesneden van alles. Het was zelfs zo erg dat ik niets meer te maken wilde hebben met mijn gave als ziener, nooit meer. Ik wilde zelfmoord plegen, zoals vele anderen met soortgelijke gaves voor mij ook hadden gedaan.

In die laatste dagen van Atlantis ontmoette ik Marianne. Ze was een *witvrouw*. Ze had haar eigen gaven en ze had het tot haar taak gemaakt om te voorkomen dat mensen zoals ik zelfmoord zouden plegen. Godzijdank slaagde zij daar in mijn geval in, maar evenzogoed had ik nog steeds een hekel aan de gave die me in deze positie had gebracht.

Degene die namens de coalitie sprak voegde eraan toe dat nu diezelfde duistere krachten mijn latente vermogens als ziener proberen te blokkeren, hoewel ze blijkbaar niet in staat waren geweest te verhinderen dat ik geïnspireerd kon worden de Akaija te creëren. Om dit probleem te tackelen stelden ze een combinatie van twee andere remedies te voor: één bedoeld om een helingsproces te activeren en het andere om de effecten van het eerste te verzachten. Maar... voordat deze remedies mochten worden bereid, gaven ze me een waarschuwing, omdat één van deze middelen tot zeer heftige reacties zou kunnen leiden. Daarom was mijn akkoord uitdrukkelijk nodig.

Ik stemde ermee in, denkende dat ik vele ernstige loopneusdagen had overleefd, dus hoe kon dit erger zijn dan dat? Laten we ervoor gaan, dacht ik, ik ben niet bang. Dit probleem moet nu eindelijk maar eens opgelost worden! Na deze lezing adviseerde Lut ons om daarnaast ook te gaan kijken naar de diepere oorzaak van mijn probleem door een vrouw te raadplegen die ze goed kende: een regressietherapeute, Nicole van Leeuwen¹¹.

Vanwege de mogelijke serieuze bijwerkingen drong Marianne er bij mij op aan om de middelen te laten staan tot na haar verjaardag begin oktober, de dag dat we ook een partnerschapsrelatie zouden beginnen. Maar de

daaropvolgende dag begon ik gelijk. Inderdaad loste dit het loopneusprobleem op. Ik heb sindsdien slechts een of twee van zulke dagen gehad en tijdens het schrijven van deze tekst is dat al meer dan 5 maanden. Maar ik merkte niets van ernstige bijwerkingen, zodat ik me afvroeg: “Waarom werd deze vraag me eigenlijk gesteld? Ik merk niets.”

Er waren destijds in Atlantis zeer positieve en zeer negatieve krachten aan het werk, waarbij de laatste disharmonie creëerden, mede resulterend in de uiteindelijke catastrofe die Atlantis onder de golven liet verdwijnen, met zulke lange-termijn effecten dat die zelfs tot op de dag van vandaag voelbaar zijn, hoewel bijna niemand zich dit realiseert. Atlantis bestond niet wordt ons geleerd, dus hoe kan het dan bijdragen aan een probleem in de huidige tijd? Juist om deze en nog andere redenen schrijf ik deze tekst in het openbaar en voeg ik er een paar vrij persoonlijke gegevens aan toe. Er is iets dat moet worden gedeeld met de wereld en of je me nu gelooft of niet ... Ik denk dat het belangrijk is om dit verhaal te delen.

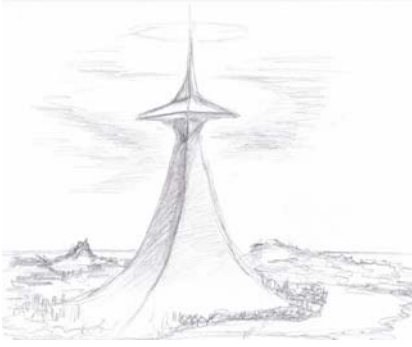
We volgden het advies van het medium en consulteerden Nicole voor een regressiesessie. Met haar hulp was het geen enkel probleem om mijn ogen te sluiten en te vertellen wat mijn innerlijke ogen me toonden of ... waar mijn levendige fantasie mee voor de dag kon komen ☺. Ik vind het uiterst moeilijk om onderscheid te maken tussen wat mijn verbeelding me laat zien en wat er eventueel vanuit onderbewuste of spirituele bronnen komt, maar ik weet uit ervaring dat wanneer de juiste vragen worden gesteld en wanneer de intentie zuiver is, je dingen kunt ‘zien’ die beter niet verworpen kunnen worden zonder er op zijn minst eerst enige aandacht aan te schenken.

Marianne, begraafd op haar eigen manier, was in staat om me te volgen tijdens deze regressie en ze was zelfs in staat om bij wijze van spreken van tevoren te vertellen wat ik ging zien en vertellen. Kennelijk was ze ‘erbij’. Dus daarna en ook later in Kaapverdië hebben we hier veel over kunnen spreken.

Wat ik nu vertel is een combinatie van wat ik heb gezien tijdens de regressie, enkele andere gegevens uit Lut’s reading en wat we, na de vele gesprekken hierover, *denken* dat er mogelijk is gebeurd. Maar het is ondoenlijk bij elk detail precies de bron aan te geven. Nicole, de regressietherapeute vulde geen details in, ze stuurde niet. Ze stelde de juiste vragen, zodat ik in het verleden

kon duiken. Dat goed kunnen begeleiden is een waardevolle gave, waarvoor dus dank aan Nicole.

Tuning Atlantis

*Impressie van een pilaar
(schets door Wim Roskam)*

Wat ik zag was mezelf gekleed in een speciale mantel die zich bijna als een bruidsjurk uitspreidde in alle richtingen om mij heen over de Aarde, die me zó sterk met de Aarde verbond dat ik me als een boom voelde met een groot wortelstelsel. Op mijn voorhoofd bevond zich een grote robijn. Ik was één van vijf zieners met een specifieke taak, die elk een belangrijk voorwerp bewaakten dat zich ergens op het grondgebied van Atlantis bevond. Ik kon de exacte vorm van dit object niet zien, maar

het leek een beetje op een enorme paddestoel of pilaar. Als een van ons stierf, werd zijn of haar plaats overgenomen door een ander die begaafd was bij geboorte en was opgeleid voor de taak, na eerst proeven te hebben doorstaan om een bepaald niveau van bewustzijn te garanderen. Door deze pilaren was Atlantis verbonden met de Aarde. Een deel van mijn taak was het channelen van informatie met betrekking tot het afstemmen van de pilaren en het delen van informatie over Atlantis in het algemeen. Ik had de verantwoordelijkheid de mensen te informeren als er iets bijzonders was dat ik had ‘gezien’.

Bekend was dat de Aarde benaderd werd door een hemellichaam en dit zou grote, mogelijk catastrofale veranderingen met zich meebrengen. Terwijl ik hierover nadenk om deze tekst te schrijven, kan ik me weer op de regressie afstemmen en komen er steeds meer kleine details bij. Wat ik me tijdens de regressie niet realiseerde, maar wat ik me nu realiseer, is dat er meer dan één uitkomst mogelijk was, dus dat Atlantis niet per definitie gedoemd was te verdwijnen, maar dat dit afhankelijk was van hoe de situatie werd behandeld, wat onder andere betekende: de juiste afstemming van de pilaren tijdens de passage.

Marianne en ik *denken* dat ik had ‘gezien’ dat iemand op het punt stond in te breken of reeds ingebroken had in het zorgvuldig uitgebalanceerde systeem van de 5 pilaren, waardoor het hele systeem onstabiel zou kunnen worden en Atlantis niet meer de bescherming geven die het nodig had. Er waren duistere

krachten doelgericht aan het werk en waarschijnlijk deden ze dit al heel lang, omdat ze controle wilden krijgen over Atlantis, o.a. door de pilaren te beheersen. Mogelijk waren ze erin geslaagd om een ziener te trainen en installeren die op de een of andere manier de test had doorstaan: een mol. Dus een van 'ons' had een geheime agenda, werkend voor 'the dark side'.

Deze mol had waarschijnlijk geen belang bij het juist afstemmen van de pilaren òf had de bedoeling ze af te stemmen in het belang van duistere krachten. Het is mijn persoonlijke gedachte dat dit onder normale omstandigheden niet zo'n ernstige situatie zou zijn omdat de andere 4 pilaren in staat waren dit te compenseren, althans voor een tijdje, maar met het voorbijgaan van het onbekende hemellichaam kwamen de acties van de mol en de gerelateerde groep op het slechtst denkbare moment. Als zij niet zouden worden gestopt zouden ze, bedoeld of onbedoeld, de totale vernietiging van Atlantis kunnen veroorzaken.

Laat me eerst een paar woorden toevoegen, als een soort disclaimer... Wees altijd heel voorzichtig met informatie zoals deze: channelings, doorgaves, regressies, persoonlijke gedachtes, van-horen-zeggen, enz. Ons verhaal is nog lang niet uitgekristalliseerd en sommige dingen die we denken te hebben gezien kunnen symbolische voorstellingen zijn van wat er werkelijk was of plaatsvond. Geloof ons niet op ons woord. Voel en denk zelf na of het resoneert. Wat we hopen is dat wanneer je dit leest, sommigen van jullie diepere waarheden gaan herkennen en dat bepaalde herinneringen vanuit je eigen onderbewuste naar boven komen. Wanneer dat gebeurt, krijgt heling een kans, wat deel weer uitmaakt van het grotere plan achter dit alles.

Ik deed mijn werk en vertelde de autoriteiten en misschien ook anderen over dit probleem, dus eigenlijk was ik een klokkenluider. Blijkbaar hoorden de duistere krachten dit ook en realiseerden ze zich dat ze risico liepen te worden ontmaskerd. Vanaf dat moment was ik een bedreiging en wilden ze van me af en hoe kun je dat beter doen dan me publiekelijk te schande te zetten en over te laten komen als een totale idioot, die gezien had dat ... een heel continent onder golven zou verdwijnen?! Kom op zeg! Onmogelijk! In het ergste geval zouden er aardbevingen en vulkaanuitbarstingen zijn en natuurlijk stonden er levens op het spel, maar als geheel liep Atlantis geen groter gevaar dan de rest van de wereld.

Dus ik werd uitgelachen en mijn steen werd van me afgenomen in een succesvolle poging om me te laten stoppen mijn taak uit te voeren. Ik weet niet of ik werd vervangen door een bevel van hogerhand of dat ik vrijwillig uit beeld verdween, maar ik bewaakte ik de energieën van de pilaren niet meer. In tegenstelling tot andere zieners of priesters die een vergelijkbare vernedering hadden meegemaakt was ik getraind om onevenwichtigheden te corrigeren om Atlantis te vrijwaren van te grote energetische schokken, maar nu nam iemand die de tests niet had moeten doorstaan mijn taak over. Dát is waar ik mezelf had moeten corrigeren. Immers, zelfs zonder robijn had ik nog steeds de gave om af te stemmen en te corrigeren. De steen was niet meer dan een versterker.

Had ik mijn woede kunnen overwinnen en de reacties van de mensen negeren, niet op te geven, dan had ik misschien de onevenwichtigheden kunnen compenseren in samenwerking met de andere betrouwbare zieners en niet in de laatste plaats begeleid door Spirit.

Laat me wat meer in detail treden met betrekking tot het systeem van de vijf pilaren of torens. Deze torens konden alleen goed functioneren als ze goed waren afgestemd. Vergelijk dit met het werk van een medewerker van een elektriciteitscentrale of elektriciteitsnet. Afhankelijk van de niet altijd voorspelbare energievraag en -aanbod moeten er maatregelen worden genomen zoals het inschakelen van extra energiebronnen, het doorleveren van overschotten, of het omleiden van energie, enz. Menselijke factoren zoals het massaal aanzetten van vele energievretende airco's, veroorzaakt door een onverwachts warme dag kunnen rol spelen. Ook zonnestormen kunnen invloed hebben en elke distributiesysteemingenieur weet dat tijdens dergelijke uitbarstingen hele netwerken risico's lopen. Fragmenten van zonne-uitstootsels kunnen door het beschermende magnetische veld van de Aarde heen breken. Denk hierbij aan de grote electriciteitsuitval in Noord-Amerika in 1989.¹² Het kunnen afstemmen van pilaren in Atlantis was 'slechts' één van de vele 'beroepen' die nodig waren om Atlantis leefbaar te houden.

Tijdens het schrijven hiervan herinnerde ik me plotseling dat ik jaren geleden een boek had gelezen, geschreven door Drunvalo Melchizedek, genaamd 'Leven in het hart', waarin hij schrijft over een bezoek dat hij maakte aan een 'spoelen-maker' genaamd Slim Spurling.¹³ Rond de stad Denver had Slim Spurling een paar apparaten geïnstalleerd die R2's werden genoemd, bedoeld

om de lucht en het energieveld van Denver te harmoniseren. Deze R2's moesten zo nu en dan worden bijgesteld. Drunvalo had een paar weken getraind om dit te kunnen doen. Laat me een paragraaf uit zijn boek¹⁴ citeren: “(...) Toen ik eenmaal de vierde wijzerplaat had bijgesteld, gebeurden er twee dingen tegelijk – die me zowel verrasten als schokten. Onmiddellijk verdween de roodbruine wolk van vervuiling, waardoor een schone, heldere atmosfeer overbleef, het was haast een wonder. En op hetzelfde moment dat de wolk verdween, begonnen ongeveer honderd vogels wild te tjirpen en overal om me heen te zingen. Ik had niet eens gemerkt dat ze daar waren!” Dit illustreert wat dergelijke energieën, indien goed afgestemd, kunnen doen met de lucht, de psyche van dieren en mensen, waarover hij ook in hetzelfde hoofdstuk schrijft. Maar om de juiste afstemming te krijgen was training en invoeling nodig!

Vooralsnog bestond Atlantis, er had zich nog geen catastrofe voorgedaan. Ik bracht de rest van mijn dagen als een zwerver door, genegeerd en uitgelachen door het volk. Ik wilde er een einde aan maken, niet beseffende dat ik had moeten en kunnen helpen om een catastrofe te voorkomen. Die catastrofe, zo leerden we via medium Lut van de Velde, kwam veel sneller dan bijna iedereen had kunnen voorzien.

Tijdens één rampzalig etmaal ging alles verloren en miljoenen mensen kwamen om, samen met alle planten, dieren en het land zelf. Het was een wereldcatastrofe, ongekend in zijn omvang. Er waren overlevenden die de kusten van andere continenten bereikten of ze waren daar reeds. Ook deze locaties werden getroffen door rampen, maar niet op deze schaal. Door de eeuwen heen zouden de Atlantische overlevenden een impact gaan hebben op de ontwikkeling van deze culturen, omdat Atlantis een hoog niveau van wetenschappelijke, culturele en technologische kennis had, gepaard aan een grondige kennis van de Aarde en de kosmos.

De vernietiging van Atlantis liet een diepe wond achter in het collectieve bewustzijn van de mensen op Aarde. Traditionele culturen verhalen er nog steeds over en er zijn zelfs culturen die ons waarschuwen dat we in de toekomst hetzelfde probleem kunnen verwachten, omdat het hemellichaam nog steeds bestaat en zijn baan net als die van een komeet verbonden is met de Zon.

Het is *mijn persoonlijke speculatie* dat de aardbevingsbestendige megalithische structuren op de Gekantelde Evenaar van de Oudheid en het

wijdvertakte netwerk van hiermee gelinkte sites op leylijnen hier op de een of andere manier mee te maken hebben. Misschien werden ze gebouwd om toekomstige generaties te informeren, erom vragend ooit gedecodeerd te worden en om ons zo te leren ze opnieuw af te stemmen met hulp van het collectieve bewustzijn.

Laat ik een voorbeeld van een ‘informatiebron’ geven die veel over Atlantis weet ... Een paar jaar geleden woonden wij een unieke bijeenkomst bij in Apeldoorn, waar een kleine delegatie Kogi en Arhuaco natives uit Colombia

waren uitgenodigd om te spreken met wie zij ‘hun jongere broers’ noemen, waarmee ze de moderne westerse landen bedoelden. De Kogi-stamoudsten, de mammo’s, weten wanneer iemand in hun midden wordt geboren die ooit een hogepriester was in Atlantis. Om het oergeheugen van deze zielen opnieuw te activeren hebben ze een heel specifieke manier om deze kinderen op te voeden, zodat hun herinneringen en vaardigheden kunnen worden ingezet voor het welzijn van de planeet Aarde. Ze zeggen dat zelfs de Maya-elders hun instructies van de Kogi kregen, vanwege hun diepe kennis van verleden, heden en toekomst.¹⁵

Terecht of ten onrechte had ik het op mijn schouders genomen en tegen mezelf gezegd dat de ondergang van Atlantis mijn fout was. En hier ontstond dus de loopneus, die zichzelf presenteert (of presenteerde) op de enige mogelijke manier: tranenstromen uit mijn ogen en neus die een diep verborgen trauma weerspiegelen, zich tonend in de vorm van ... water.

Laat me nu nog iets vertellen dat hier totaal geen verband mee lijkt te houden, maar schijn bedriegt. Het gaat over zingen...

Ik kan niet goed zingen en dus probeer ik het onder de knie te krijgen, tijdens dat ik gitaar leer spelen. Wanneer ik begin te zingen en het lukt me om de

juiste frequenties van een song te raken, wanneer ik mezelf plotseling een mooi geluid hoor voortbrengen, voor een seconde of zo, dan wil deze energie zich plotseling door mijn keel persen. Die energiestroom is zó sterk tijdens zulke momenten dat ik verrast wordt door de enorme kracht ervan en mijn stembanden blokkeren abrupt alle geluid. Ze kunnen die energie niet aan, omdat ik het niet kan... loslaten.

Dus ben ik nu een paar jaar aan het trainen om te leren die energie en alles dat ‘gehoord’ of ‘gegeven’ wil worden vrij te laten. Dit proces is nog lang niet afgerond en ik voel dat het gerelateerd is aan dit verhaal over Atlantis.

We hebben de Akaija al jaren geleden gekregen om mee te werken, te bestuderen en te delen met de wereld. Hij bestaat uit 5 ringen, verbonden met 5 ankerlocaties op Aarde, alle op de ‘gekantelde evenaar’. De Akaija staat voor Wij zijn één. De ringen, net zoals de pilaren, zorgen voor een verbinding met de kosmos, naar onzichtbare sferen waarmee energie wordt uitgewisseld.

Op de ankerpunten en bijbehorende locaties, gepositioneerd op leylijnen en dergelijke, werden megalithische structuren – denk ook aan hunebedden – geplaatst die zó aardbevingsbestendig waren dat er zelfs na duizenden jaren nog fundamenten, steencirkels en soms hele gebouwen overeind staan. Sommige daarvan zijn op later datum *herbouwd*. Veel onderzoekers hebben ze bestudeerd, maar in de ‘officiële’ geschiedenisboeken wordt dit alles genegeerd of wordt het toegeschreven aan primitievelingen uit het Stenen Tijdperk. Kennelijk zijn wij nog primitiever dan die primitievelingen, want we kunnen de Grote Piramide niet eens namaken... laat staan uitdenken.

Net zoals vele andere onderzoekers denken we dat dit megalithische netwerk van steencirkels, structuren en leylijnen de Aarde verbindt met de kosmos om ons te informeren, te beschermen, te waarschuwen, wellicht ook om ons in balans te brengen.

Bovendien hebben we allebei een sterk gevoel dat een deel van het leven in Atlantis plaatsvond op een hogere trillingsoctaaf, alsof dit niveau toegankelijk was voor mensen die in Atlantis woonden. Tegenwoordig kunnen maar een paar echte mediums, helderzienden en channels bewust communiceren met deze ongeziene dimensies, maar veel mensen accepteren dat we ergens vandaan kwamen voordat we werden geboren en dat we ergens heen zullen gaan nadat we zijn gestorven.

In Atlantis was de kloof tussen deze twee dimensies veel minder aanwezig en ik denk dat de pilaren, mits goed afgestemd, hielpen de menselijke bevolking in een hogere bewustzijnsstaat te houden, waardoor ze op de een of andere manier met deze hogere vibrationele dimensie konden communiceren, bijna erin leefden, ofwel voortdurend ofwel naar wens in die staat konden 'zijn'. De pilaren *creëerden* die brug tussen werelden *niet*, maar ze hielpen de kloof te verkleinen.

De Akaija doet ook zoiets, ze maakt het mogelijk dat de hoger vibrerende energieën ons energieveld binnenkomen, waardoor de kleuren van onze aura geactiveerd worden en zo helingprocessen geïnitieerd worden, angsten gemakkelijker overwonnen kunnen worden, we ons beter beschermd voelen tegen schadelijke energieën, enz.

Een speciaal aspect is de mogelijkheid van de Akaija om zogenaamde spin-inversies, die gerelateerd zijn aan elektromagnetische straling, te kunnen neutraliseren en voorkomen. Vlak voor onze reis naar Kaapverdië hebben we de Akaija's opnieuw laten testen, ditmaal onder de nieuwe, gevaarlijker 5G-netwerk-stralingsomstandigheden. Bovendien lieten we een nieuwe, roestvrijstalen Akaija met een diameter van 58 cm en een gewicht van 6,5 kilo testen. Ook die heeft deze tests doorstaan als huis-beschermend object en is nu mede-gecertificeerd!¹⁶

Al vele jaren stel ik mezelf een ver-strekkende vraag... Als de Akaija spin-inversies kan voorkomen en zelfs neutraliseren, en als wetenschappelijk bewezen is dat een kleine Akaija voor individuele mensen positieve gezondheidseffecten heeft, en een 58 cm RVS-Akaija invloed heeft op het welzijn van de inwoners van een heel huis... hoe zit het dan met een Aarde-omvattende Akaija, verankerd megalithische bouwwerken rondom de wereld? Wat kan zoiets voor de Aarde betekenen? Is dat echt zo'n vreemde gedachte? Het is wel één van de redenen dat we alle ankerpunten bezoeken.

Met de vernietiging van Atlantis was de kloof met de ongeziene dimensie er weer, de Aarde viel terug naar een lagere en donkerder staat van bestaan en de onzichtbare dimensie was verloren, tenminste vanuit het perspectief van de overlevenden in de lagere trilling.

De wereld nu is dichtbevolkt en hoewel er duistere krachten aan het werk zijn is er ook een zeer sterk verlangen om bevrijd te worden van de ketenen van massa-slavernij. Internet heeft de wereld een stuk 'kleiner' gemaakt en mensen wisselen digitaal informatie uit als nooit tevoren. Niet iedereen vindt

dat leuk en er wordt gepoogd Internet aan banden te leggen, maar er zijn positieve dingen in gang gezet die steeds meer aan snelheid winnen en die een grote potentie in zich herbergen.

Atlantis Reloaded ?

Dinsdagochtend vroeg, de zesde dag van ons bezoek, had ik een vreemde droom, kort maar heel levendig, en als dat gebeurt weet ik dat ik moet opletten. Kort gezegd vertelde deze droom me ‘los te laten’.

Omdat ik het zelfs wat gênant vond wat ik had gedroomd, aarzelde ik om Marianne daarover te vertellen, maar toen ik het toch deed voelde ik me opgelucht, alsof het belangrijk was om niets te verbergen.

Uitzicht over de zee van ons balkon

Daarna zaten we in onze pyjama op het balkon van ons appartement, dronken koffie en lazen een boek, controleerden e-mails ... je kent dat wel als je op reis bent in de warmte. Ik keek uit over de brede oceaan voor ons en plotseling viel me iets op, ongeveer 500 meter uit de kust. *Is dat een walvis?*

Toen zag ik een fontein van water de lucht in worden geblazen wist ik het zeker. Een walvis! Marianne zag het ook en gedurende een half uur zagen we minstens twee walvissen om beurten speels het oppervlak van de oceaan doorbreken, water spuiten, een staart laten zien of eenvoudig het zonlicht op hun zwarte lichaam laten weerkaatsen. De laatste keer dat ik een walvis heb gezien, is ongeveer 40 jaar geleden. Marianne had er nog nooit een gezien.

Ze zei dat als een dier je aandacht serieus trekt, zijn spirit je een bericht stuurt, dus begon ze op internet te zoeken om te zien welke boodschap de walvis ons bracht. Bijna direct had ze iets gevonden. Laat me het hier citeren: *“Walvis is een intelligent wezen. Maar Ze denkt niet als wij. Wij denken lineair, Zij in cirkels. Ze is in staat Haar bewustzijn uit te strekken over grotere gehelen van tijd en ruimte, te zien hoe alles samenhangt en steeds terugkomt. Ze draagt het geheugen van de Aarde in Haar grotere context, de Akasha-kronieken, eindeloos rond in de oceanen. Via Walvis kunnen we ons*

verbinden met onze Oorsprong in de Droomtijd, met wie we bedoeld zijn te Zijn... (...) De walvissen vragen ons te luisteren naar de verhalen van ons verleden, zodat er op creatieve wijze oude wonden kunnen helen. (...) De walvis herinnert ons aan vergeten talenten.”¹⁷

Het in deze context genoemde begrip ‘Akasha’ gaf ons kippenvel. Toen we iets meer dan een jaar geleden Angkor Wat bezochten, had ik geleerd dat ‘Akasha’ en ‘Akaija’ dezelfde klank zijn, verwijzend naar hetzelfde principe: de Kosmische Oceaan van de Schepping waar we allemaal vandaan komen, waartoe we allemaal behoren, elk in zijn of haar eigen variatie en schoonheid. Akaija / Akasha gaat over eenheid. ‘Eén-zijn’ betekent niet dat we allemaal betekenisloze atomen zijn, verloren in een grote oceaan, maar dat elke identiteit een betekenisvol onderdeel is! Niemand is hetzelfde, niemand denkt hetzelfde ... we zijn allemaal individuen, maar tegelijkertijd zijn we één.

Het was onze laatste volledige dag in Kaapverdië en tegen het einde van die dag zouden we de huurauto terugbrengen. Maar we wilden het beste van deze dag maken, dus namen we onze rugzakken met paspoorten, drankjes en snacks mee en voor we terugreden wilden we nog een tijdje op het prachtige strand van Praia de Sao Francisco doorbrengen. De afgelopen twee dagen hadden we genoten van de golven en van het lezen van boeken zittend in de schaduw van een rots.

Vandaag kwamen we eerder aan en de rots wierp nog geen schaduw, dus vonden we een mooie plek onder een boom, met veel uitzicht rondom. Wauw, wat een zeldzaam, schoon en leeg strand helemaal voor jezelf! Wat kun je je nog meer wensen? Dit is een toplocatie! Godzijdank zijn hier geen hotels die het uitzicht te bederven. Ik had een van de rugzakken voor me

neergelegd om mijn iPad te ondersteunen. Marianne las een romannetje. Zo nu en dan liet ik mijn ogen over de oceaan gaan, maar helaas lieten de walvissen zich niet nog eens zien. Plotseling zag ik Marianne bruusk naar voren bewegen en tegelijkertijd een ongebruikelijke vloek uiten en toen besefte ik dat ook ik naar voren werd geduwd. Handen van achteren pakten mijn rugzak... Dieven!

Adrenaline stroomde en ik handelde onmiddellijk. Ik draaide me om tijdens het overeind komen en zag 2 volwassen mannen het op een lopen zetten met onze rugzakken. Dàt dacht ik dus niet! Ik begon te rennen, maar toen was het alsof mijn voeten abrupt dienst weigerden, dus viel ik bijna, tot twee keer toe. Ik verwonderde me daar een fractie van een seconde over, maar toen luisterden

Foto vanaf de plek waar we werden beroofd, in de richting van de achtervolging. Je kunt de voetstappen nog zien.

mijn voeten eindelijk. Hierdoor had ik ongeveer 5-7 meter achterstand, net genoeg om te voorkomen dat ik een rugby tackle zou kunnen uitvoeren. Nu moest ik in de achtervolging. Ze keken over hun schouders, verrast dat iemand hen zo dicht op de hielen zat, verhoogden het tempo en ik perste er elk beetje snelheid uit om ze bij te houden, hetgeen wonderwel lukte, al kwam ik ook niet dichterbij. We renden over het strand in de richting van kleine bomen en struiken.

Tijdens het hardlopen had ik tijd om na te denken en het eerste waar ik aan dacht was: dit is niet mogelijk! Je eigen rugzak kan niet zomaar weglopen! Maar dat was precies wat er nu gebeurde! Toen begon ik na te denken over wat er zou kunnen gebeuren als ik een van zou kunnen tackelen. Het waren twee jonge mannen, groter dan ik, in een betere conditie, dus wat waren mijn kansen als het op een gevecht zou uitdraaien? Toch stopte ik niet, omdat ik wist dat onze paspoorten in die tas zaten en zonder paspoorten zouden we een groot probleem op de luchthaven krijgen.

Een paar honderd meter bleef de afstand gelijk. Maar ik wist dat ik dit niet eindelijk kon volhouden. Toen we de boomstruiken bereikten, raakte ik uit het zicht van Marianne en dus gaf ik plotseling op, wild hijgend en boos. Ik zag onze rugzakken verdwijnen tussen de boompjes. Maar tegelijkertijd wist ik dat dit de enig juiste beslissing was. Tenslotte kunnen ook paspoorten vervangen worden.

Ik liep snel terug naar Marianne en zag dat ze onze resterende bezittingen – haar boek, mijn iPad die in het zand was gevallen en een paar handdoeken – al had gepakt en we gingen naar de huurauto. Godzijdank was Marianne in orde, maar de duw naar voren had haar wel pijn in haar heup bezorgd. Liefst was ze ook opgestaan om erachteraan te rennen. Ik had gelukkig de autosleutels nog in mijn zak. Met de adrenaline in me wilde ik het liefst de achtervolging per auto voortzetten, maar toen we een paar mensen aan de andere kant van de zandparkeerplaats onze kant zagen uitkijken, wisten we dat dát de verstandigste richting zou zijn. Misschien konden ze ons helpen. Het bleek dat de man die daar stond een MP was, Militaire Politie. Hij sprak Engels en hij zei dat twee jonge jongens op fietsjes de dieven hadden gezien en zelfs achtervolgd, maar zonder succes.

De MP hoorde ons aan en belde toen de politie in Praia, maar in feite restte ons niets anders dan onze verliezen te accepteren en er het beste van te maken. En dat is wat we deden, vanaf het eerste moment dat we werden beroofd. We moesten nieuwe paspoorten regelen, onze creditcards en bankpassen blokkeren, enzovoort. Toen ontdekten we hoe afhankelijk

de wereld is geworden van mobiele telefonie, omdat de iPhone van Marianne ook gestolen was en ik er geen heb (anders zou die ook nog gestolen zijn). Je kunt je pasjes alleen per telefoon blokkeren ontdekten we. Met mijn iPad konden we in ieder geval online gaan en met een van de banken konden we chatten, waardoor dat soepeler verliep. Zoonlief Peter, die bij een creditcardmaatschappij werkt, wist precies wat hij moest doen, dus loste hij dat probleem in een mum van tijd op. Blokkeer *altijd* je kaart, zei hij! Zo snel

mogelijk en hij kan het weten. Gelukkig waren we de dieven daarmee in elk geval te snel af.

Het grootste probleem was het verlies van onze paspoorten, maar nu bleek dat we ons in het best mogelijke guesthouse op Kaapverdië bevonden, omdat de eigenaars de juiste mensen in de hoofdstad kenden. We hadden al gemerkt dat ze de rector en professoren van de universiteit kenden, maar ze kenden zelfs mensen in het Nederlandse consulaat. Ze leenden ons wat geld, brachten ons naar de politie, naar het consulaat, naar het vliegveld, opnieuw naar de politie, enz. Ze deden hun best om ons te helpen de problemen op te lossen, maar ambtelijke molens draaien langzaam en dus misten we onze vlucht naar huis.

Een paar jaar geleden had ik een onvermoede training gekregen om met het onverwachte te leren omgaan, de controle los te laten, samen met een goede vriendin van ons, Stepanida. Dat was tijdens een reis naar een man genaamd Akay in het zuiden van Rusland: de Altai. Het verslag daarvan is online op onze website akaija.com te vinden ¹⁸. Akay speelt een belangrijke rol in het Akaija-verhaal. Hij kreeg deze naam tijdens een sjamanenfestival in de Altai in hetzelfde jaar 2005 dat wij de naam 'Akaija' kregen. Ook van de Spirits dus! Zijn naam 'Akay' kan zelfs worden uitgesproken als één woord of naam 'Akaija', omdat in het Russisch 'Akaija' (Акайя) betekent: 'Akay (ben) ik'. Tijdens deze reis ging alles mis dat maar mis kon gaan. Ik zal een paar dingen noemen die vroegen om onmiddellijke oplossingen: Na de landing kwamen we erachter dat er een ernstige communicatiefout was ontstaan en dat we niet werden verwacht. Akay was er dus niet en we hadden geen hotel. Wij spraken geen Russisch en niemand sprak Engels. Het Sjamanenfestival El-Oyin waarvan we dachten dat we ervoor waren uitgenodigd, vond dat jaar niet plaats. Toen we met veel hulp en liefde van Akay's vrouw Sveta op een volksfestival honderden kilometers verderop 'gedropt' werden bleek dat de tentstokken vergeten waren. Het werd donkerder en daar stonden we ... middenin van Siberië, niemand sprak Engels, en het begon te regenen. Maar sneller dan we ons realiseerden, werden alle problemen opgelost en ze werden zelfs op zo'n manier opgelost dat we dat nooit hadden kunnen bereiken door het van tevoren vanuit Nederland te plannen. Maar het ene probleem was nog niet opgelost of het volgende probleem diende zich al aan. Alles moest onmiddellijk worden opgelost, *werd* ook opgelost en tegen het einde van die week begonnen we te vertrouwen dat we helemaal veilig

waren. We konden de controle loslaten en ik kan stellen dat dit op een bepaalde manier een van de meest spectaculaire reizen ooit was. Het was een training om de controle los te laten en te leren vertrouwen. Het enige dat je hoeft te doen is ervoor te gáán ... niet op te geven en te accepteren dat wát je ook tegenkomt ... er oplossingen bestaan. Misschien zijn dat andere oplossingen dan je in gedachten had, maar als je je daaraan kunt overgeven, surf je zogezegd op de golven! Een bijzondere ervaring!

Akay en Wim in München

Uiteindelijk kwam er iets groots uit voort met betrekking tot Akay die een jaar later naar Europa kwam, op een sjamanistisch congres in Duitsland, waar hij de Altai vertegenwoordigde. Daarnaast hadden we als nooit tevoren een opleiding in flexibiliteit gekregen. En het was *deze* training die vanaf de eerste seconde dat we werden beroofd in werking trad.

Zelfs al terwijl ik overeind kwam om de dieven te achtervolgen, wist ik: Dit is oké!

Nou, niet echt *okay* natuurlijk, maar ‘het moest zo zijn’, zonder de daden van de overvallers te rechtvaardigen! Ze deden gewoon wat ze altijd al deden: zich crimineel gedragen. Wij werden begeleid om gebruik te maken van hun idiote acties om daarmee iets gedaan te krijgen dat anders veel moeilijker zou zijn.

De walvissen hadden ons kennelijk een boodschap gestuurd om verbinding te maken met de oorsprong... en net daarvoor had ik gedroomd over loslaten.

De manier waarop je omgaat met wat er op je pad komt, is *kiezen voor vrije keuze*, waar ik een boek over geschreven heb.¹⁹ Je kunt ‘ja’ zeggen tegen wat er op je af komt in het leven of je kunt ‘nee’ zeggen. Het is aan jou. Boos zijn is oké, maar in de slachtofferrol gaan en de wereld er de schuld van geven dat er duistere krachten op zitten, gaat niet echt helpen. Je kunt vallen, maar vergeet niet om ook weer op te staan en verwijt jezelf niet dat je gevallen bent. Probeer ervan te leren om herhaling te voorkomen en maak er het beste van. En dat is precies wat we deden ... niet om op te scheppen, maar het was gewoon wat we *wilden* doen, en waar een wil is, is een weg. Zo kregen we alle hulp die we ons konden wensen en konden die ook op waarde schatten. Het autoverhuurbedrijf²⁰ schonk ons zelfs alle verbruikte benzine!

Maar die avond was Marianne helemaal uitgeput en ze had een slechte avond. Controle over moeten geven op zo'n manier is een heftige emotie, maar dat was het moment waarop ik *haar* steun kon zijn, omdat ik nog niet zo lang geleden had ervaren dat het niet kunnen controleren van je leven ook een bevrijding kan zijn zodra je ermee leert omgaan.

De volgende dag moesten we even wachten in de auto van onze gastheer, die voor ons het geld van Western Union kon ophalen, dat ons vanuit Nederland toegestuurd was. We praatten hier weer over en plotseling kregen we een inzicht en toen vielen een heleboel stukjes van de puzzel op hun plek ...

De 'Rua de Banana' in Cidade Velha

Hier zitten we dan, aan de oevers van wat ooit wel eens een deel van Atlantis zou kunnen zijn geweest, in haar energie. Deze trip was onze eerste bewuste terugkeer na zovele eeuwen, niet heel ver verwijderd waar het ooit allemaal was gebeurd. Net als toen werd ik beroofd en net als toen stond Marianne aan mijn zijde. Dezelfde energie van onrecht te zijn aangedaan was weer volop aanwezig! Atlantis reloaded!

In Atlantis, hoewel dat uiteraard veel erger was, had ik mezelf van kant willen maken en haatte ik mijn 'gave' als een ziener. Ik haatte wat me was overkomen en sindsdien droeg ik dit trauma mee.

Het was alsof me nu verteld werd: "Hallo daar! Wil je dit niveau opnieuw proberen? Heb je je les nu geleerd? Als je dit niveau wilt herladen, druk je op *Ja.*"

En ik denk dat we het deze keer goed hebben aangepakt. Om te beginnen waren we natuurlijk boos, maar toen ik nadacht over wat we eventueel anders hadden kunnen of moeten doen om deze overval te voorkomen, dan weet ik dat we ons niet hebben gedragen als domme toeristen die vragen om

problemen. Als we hadden geweten dat dit deel van het strand op stille dagen een slechte reputatie had, dan zouden we er nooit heen zijn gegaan. Dit moest gewoon gebeuren ... het was onze weg, en daarmee kregen we een zeldzame kans om er nu anders mee om te gaan.

Vanwege de overval en vanwege de locatie ervan nabij ex-Atlantis, werd dit oude geheugen plotseling opnieuw geactiveerd en kon er een grote stap in de goede richting worden gezet, om te helen.

Destijds in Atlantis werd ik uitgelachen, de robijn werd me afgenomen en ik haatte degenen die mij dit hadden aangedaan. Maar bovenal haatte ik wat het zienschap mij had aangedaan. Maar het was diezelfde gave die het Linda mogelijk maakte mij te inspireren en de Akaija te creëren. En vanwege de Akaija reizen we nu de hele wereld over en brengen zelfs een bezoek aan Kaapverdië! Het is echt een gave, een geschenk om zo'n leven te mogen leiden! Dus in feite was diezelfde gave er de oorzaak van dat we nu de kans kregen om iets te corrigeren dat ooit zo verschrikkelijk fout was gegaan: Atlantis reloaded.

Toen, duizenden jaren geleden, voelde ik me onwaardig zonder robijn. Maar de gave, al dan niet latent, is belangrijker dan een materiële steen die vervangen kan worden. Nu hadden we geen paspoorten, geen geld, geen tickets, maar we hadden onszelf, we hadden onze creativiteit, onze ervaring, elkaar en niet te vergeten de onbegrensde Liefde en stille hints vanuit de andere wereld! Dat is meer dan voldoende om elk probleem te boven te komen! Er was geen reden om ons als slachtoffer te gedragen, geen reden om op te geven. Het was 'slechts' een kwestie van kiezen voor vrije keuze. Accepteer je wat er op je pad komt of wijs je het af? Door het te accepteren, ben je in een positie om ermee om te gaan. Door het af te wijzen, word je een slachtoffer. Als je rijdt kun je wellicht eerst de verkeerde kant uitrijden, maar je hebt een stuur dat reageert en je kunt altijd van koers veranderen. Als je stilstaat kom je nergens en hoe je ook draait aan het stuur, er gebeurt niets.

Maar ik besef terdege dat ons probleem niet te vergelijken is met b.v. je baan verliezen, je huis in vlammen te zien opgaan, in een oorlogsgebied leven, etc. etc. Dat soort dingen zijn veel moeilijker te hanteren.

Maar in de basis gaat het om een vergelijkbare energie. In Atlantis was ik dat vergeten en dus was ik niet bij machte om mijn gave te gebruiken en te doen wat ik kon om te voorkomen dat het ergste zou gebeuren, en *niet* vanwege de

ontbrekende robijn. Misschien had ik een verschil kunnen maken, misschien niet, maar dat doet er nu niet toe.

Wil je doorgaan met... Atlantis Reloaded - level 3?

Tijdens het schrijven van dit hoofdstuk is het twee weken na de overval en heb ik de tijd gehad om hierover uitgebreid na te denken. Hoe zullen we reageren als we de volgende keer opnieuw worden beroofd?

Uh, wacht ... laat me herformuleren: Stel dát we zoiets opnieuw zouden moeten doorleven? Wat dan?

Ik herinner me nu dat ik in de weken voorafgaande aan de overval een paar momenten had dat deze vraag in me opkwam: wat moet ik doen als we op straat aangevallen of beroofd worden?

Merkwaardig dat die vraag überhaupt in me opkwam. Maar nu weet ik dat mijn inwendige antwoord op die vraag doorslaggevend is geweest voor mijn reactie tijdens deze beroving. Mijn inwendige antwoord was toen dat ik hoopte in zo'n geval geen lafaard te zijn en Marianne teleur te stellen. Ik wilde haar verdedigen! Of ik daarbij succesvol was of niet maakte me niet echt, maar hoe dan ook wilde ik niet afgaan. Vervolgens had ik natuurlijk wilde fantasieën hoe ik die aanvallers zou aanpakken, bij voorkeur als de held in een actiethriller ☺.

Tijdens deze overval waren we niet in gevaar, alleen onze tassen werden gestolen, dus is deze situatie niet helemaal hetzelfde, maar mijn reactie was wel gebaseerd op wat ik toen had geprogrammeerd en zo was ik door Spirit onbewust voorbereid. Ik wilde mezelf of Marianne of ... 'de wereld' laten zien ☺, dat ik de overvallers op z'n minst tegemoet zou treden. In elk geval niet angstig wegduiken. Goed, het werd een achtervolging en geen confrontatie, maar ik stond er!

Maar stel nu dat dit alles *nog* eens zou gebeuren? Atlantis Reloaded – Level 3. Wat dán? Kan er een nóg betere reactie zijn, een die beter past bij level 3?

Nadat ik dit had besproken met Stepanida met wie ik in de Altai was, denk ik van wel. Marianne had gezegd dat ook haar allereerste gedachte was: pak ze! Maar toen ze mij achter de jongens aan zag rennen, was ze bang dat ik in grote problemen zou kunnen komen. Ook ben ik ervan overtuigd dat mijn beschermengel - Amhirez is zijn naam - echt handelde als een engel door mij te laten struikelen! Ik weet het natuurlijk niet zeker, omdat ik niet met hem kan praten, maar ik denk dat hij ervoor zorgde dat ik gedurende 2 seconden

door modder moest bewegen, waarmee hij een echte confrontatie met alle gevolgen vandienvoorkwam!

Mijn reactie was de juiste voor niveau 2. Ik ben ervan overtuigd dat ik nu korte metten maakte met wat ik de eerste keer verkeerd had gedaan in Atlantis, toen ik helemaal niets deed om iets te corrigeren en me als een slachtoffer gedroeg.

Maar nu achteraf denk ik dat ik ze bij een onverhoopte toekomstige overval weleens gewoon zou kunnen laten rennen en *bewust* niet in de achtervolging zou gaan. Tenslotte had mijn achtervolging nu ook niet geleid tot het terugkrijgen van wat dan ook. In zo'n geval, zo stel ik me voor, zou ik mijn iPad oppakken om zoveel mogelijk foto's van de dieven te nemen, inzoomend terwijl ze over hun schouders kijken en deze foto's overhandigen aan de politie. We zouden ook tijd hebben bespaard om contact op te nemen met de MP. Het eindresultaat is wellicht hetzelfde, maar het zou de politie kunnen helpen op zekere dag de dieven te identificeren.

Dan gaat niet meer om bang zijn om te handelen, maar om het bewust nemen van de beslissing om ze niet te achtervolgen. Dan zijn je gedachten helderder want er is vrijheid! Dat hogere bewustzijnsniveau 3 kan onlogisch lijken vanuit het perspectief van de levels 1 en 2, maar is het echt zo onlogisch? Grappig genoeg zou de handeling precies dezelfde zijn als bij level 1: 'niets' doen.

Maar met een groot verschil!

De besluitvorming is anders door een bewuste en vrije keuze te maken om los te laten! De eerste optie was geen bewuste keuze. Het overkwam mij, ik werd erdoor overweldigd en ik voelde me machteloos. Er was geen 'ja' en geen 'nee' en ik haatte het. De tweede optie was om 'nee' te zeggen en om de confrontatie te durven aangaan, maar tegelijk ook om los te laten en dus was er ook een 'ja'. En in de toekomst, wie weet wat er gaat gebeuren, weet ik nu dat er een derde optie is en zou ik meteen kunnen besluiten: "Ja. En laten we dan maken van de toekomst wat we kunnen!"

Daarover doordenkend... Wie is dan de schuldige dat Atlantis werd vernietigd ... als het bewustzijnsniveau er nog niet was? Ik was getraind en gevoelig genoeg om de afstemming van de torens onder normale omstandigheden aan te kunnen, maar hoe zit het met een situatie waarin het volksbewustzijn van Atlantis collectief niet in staat was om te compenseren voor 'de duistere krachten' in haar midden?

Ik zeg dit omdat, naar mijn mening, het afstemmen van de pilaren niet een op zichzelf staande handeling was. Een computer zou dit nooit echt kunnen, zelfs niet een ‘intelligente’ computer. Zo’n afstemming is het resultaat van de gecombineerde energieën op vele niveaus, inclusief energieën van de kosmos, van Spirit, van de mensen in Atlantis, van de Aarde, daarbij rekening houdende met het bestuursplannen toekomstige veranderingen. Dit alles resulteert dan in een bepaalde afstemming van de pilaren door de handen van de zieners die de pilaren beheerden. Dat is dan een weerspiegeling van dit hele energieveld in een poging om die energieën te harmoniëren, waardoor een bepaalde energietrilling gewaarborgd blijft.

Vergelijk dit met een patiënt die ziek is of met een orkest met een vals instrument erin. De therapeut stemt af op de patiënt en schrijft een medicatie, behandeling of oefening voor. De dirigent vraagt de muzikant zijn instrument te stemmen en de muziek klinkt weer mooi. De meeste patiënten worden daarna beter, sommigen blijven ziek, en een paar kunnen sterven. Alles maakt deel uit van het leven. In feite is een huisarts, healer of dirigent niet anders dan een externe helper om de patiënt of het orkest te helpen een disharmonie te boven te komen.

Mocht het bewustzijnsniveau in Atlantis hoger zijn geweest ... dan zou Atlantis misschien niet vernietigd zijn, had het zichzelf kunnen helen. Ik bedoel niet te zeggen dat iemand, of een groep, of de natie als geheel ‘schuldig’ was. Misschien was het hoe dan ook gebeurd, was het niet te vermijden. Ik vraag me alleen af of het collectieve bewustzijnsniveau van Atlantis op dat moment voldoende draagkracht had. Was de aanwezigheid van duistere krachten wellicht eerder een gevolg, en niet de oorzaak van de problemen? Wie zal het zeggen?

Tijden zijn veranderd en we leven nu in een nieuw tijdperk, enigszins vergelijkbaar met Atlantis en er zijn nog steeds duistere krachten aanwezig, misschien wel dezelfde. Er is echter ook een grote behoefte aan Licht.

Natúúrlijk zijn er duistere krachten! Ook zij maken deel uit van de Schepping, alle ‘shades of grey’ zijn er. Elke persoon heeft ook zijn of haar eigen grijstinten. Het gaat erom hoe we ermee omgaan. Kunnen we, *willen* we het Licht door dit alles heen zien en eraan vasthouden? Kunnen we loslaten, wat de toekomst ook zal brengen, zelfs als hier een catastrofe zou plaatsvinden? Kunnen we die vermijden?

Het is aan ons hoe we ermee om willen gaan.

Deze inzichten werden geactiveerd door de diefstal van onze rugzakken op deze afgelegen plek zo dicht bij wat ooit deel uitmaakte van Atlantis. Dus zelfs die overvallers maken deel uit van het genezingsproces. Dat is hoe de kosmos werkt.

Bij het voorschrijven van het medicijn tegen mijn loopneusproblemen hadden 'ze' mij om mijn uitdrukkelijke toestemming gevraagd, omdat er serieuze 'neveneffecten' zouden kunnen zijn. Behalve dat ik geen loopneus meer had, had ik helemaal geen effecten opgemerkt. Zouden ze in deze richting kunnen hebben gesuggereerd, aangevend dat genezingsprocessen zich ook op deze manier zouden kunnen presenteren? Ik denk het wel!

Nu is dit misschien niet erg overtuigend voor een ieder van jullie, maar voor ons wel degelijk. Er is een goede kans dat niets van wat ik hier heb opgeschreven ook daadwerkelijk in Atlantis plaatsvond. En ik denk niet eens dat het belangrijk is. Wat wel belangrijk is, is dat de energie van Atlantis ons nu helpt een ernstig trauma te overwinnen dat toen ontstaan is. Hoe Atlantis er precies uitzag, welke technologie er was, wie de catastrofe veroorzaakte, of de pilaren op gigantische paddenstoelen leken of op hoge piramides of dat ze er helemaal niet waren, of er buitenaardsen waren of niet ... niets van dat alles is nu werkelijk van belang. Wat er wel toe doet, is dat de energie van Atlantis nog steeds kan worden gebruikt voor genezing.

En dat is precies wat er met ons gebeurt, want als ik deze tekst hardop lees voor Marianne, blokkeert mijn stem vaak, en soms begint Marianne stil te huilen: oude emoties die naar boven komen, die zich niet meer verstoppen. Misschien kan ze nu afmaken wat ze in Atlantis is begonnen door me te helpen, zoals ze dat voor veel wanhopige zielen heeft gedaan. Ze moest accepteren dat ze niet kon voorkomen dat sommigen zelfmoord pleegden. Misschien heeft ook zij zichzelf de schuld gegeven van het niet kunnen voorkomen van de catastrofe van Atlantis.

En hoe zit het met jou? Heb jij ook een bijzonder gevoel iets te hebben meegemaakt, ervaren te hebben, van iets bijzonders deel te hebben uitgemaakt ... iets vreemds dat niet met woorden uitgedrukt kan worden, dat ergens diep in je verborgen zit? Atlantis misschien?

We zijn nu opnieuw in een doorgedraaide wereld, die weer hulp nodig heeft. Wat er in de komende tijd wel of niet gebeurt is wellicht onvermijdelijk, maar we kunnen een verschil maken door er het beste van te maken. En dat kunnen we elke seconde doen.

Misschien kunnen we, door dit te delen een beetje helpen met je te vertellen wat wij hebben meegemaakt en hoe we daarmee omgingen. We hopen dat ook jij iets van genezing kunt vinden door dit te lezen.

Er zijn onafgemaakte zaken in Kaapverdië. Misschien kan het echte werk pas worden gedaan nadat de genezing heeft plaatsgevonden of misschien was dit het enige dat we hier ‘moesten’ komen ervaren. Eén van de dingen die we bijvoorbeeld niet gedaan hebben was daadwerkelijk met een van de professoren spreken. Er was voor ons wel zo’n afspraak geregeld, maar er kwam iets tussen. Onze gastheer zei echter dat we wellicht nog beter een gesprek zouden kunnen hebben met een vrouw van een andere universiteit in Praia die hij kende, maar hij was haar telefoonnummer al enige tijd kwijt. Door een merkwaardige ‘toevalligheid’ zag hij haar, toen we bij hem in de auto zaten, op de stoep lopen. Hij stopte de auto direct en nadat ze telefoonnummers hadden uitgewisseld, stelde hij ons aan elkaar voor, haar in ‘t kort vertellend wat wij hier kwamen doen. Dus wie weet, komt hier nog een vervolg op.

Hoe dan ook, we verwachten hier terug te komen, om door te gaan met wat we zijn begonnen. Onze volgende reis is naar Paaseiland, onze 4^e trip, maar de 5^e ankerlocatie.

Het verhaal gaat verder! Tot de volgende keer.

Wim & Marianne, april 2019

Bronverwijzingen

- 1 Jim Alison's website: <http://home.hiwaay.net/~jalison/>
- 2 Revelations of the Pyramid, Patrice Pooyard&Jacques Grimault: https://www.youtube.com/watch?v=2fS9ixfQ_no
- 3 Wim's artikel over Angkor Wat: <https://akaija.com/en/akaija-for-gaia/samudra-manthan/>
- 4 Oud navigatie-instrument, astrolabium: https://en.wikipedia.org/wiki/Armillary_sphere
- 5 Opmerkingen over de kaart van Piri Reis: <https://www.thevintagenews.com/2018/01/02/piri-reis-map-of-1513/>
- 6 Jim Alison's website: <http://home.hiwaay.net/~jalison/>
- 7 Informatie of 12^e planee, b.v.: <https://www.hercolubus.tv/>, <http://www.sitchin.com/>, <http://grahamhancock.com>
- 8 Edgar Cayce over Atlantis: <https://www.edgarcayce.org/the-readings/ancient-mysteries/atlantis/>
- 9 Over the Richat Structuur in Afrika: <https://visitingatlantis.com/location/#where-is-atlantis-located>
- 10 Medium Lut van de Velde: <https://ra-am.be>
- 11 Regressietherapeute Nicole van Leeuwen: <https://www.psychodynamica.nl/cv-team/nicole-van-leeuwen>
- 12 Electriciteitsuitval en geomagnetische storm: https://en.wikipedia.org/wiki/March_1989_geomagnetic_storm
- 13 Website gewijd aan Slim Spurling's werk is: <https://www.lightlifetools.com/>
- 14 Boek 'Living the Heart', door Drunvalo Melchizedek
- 15 Een van vele website over de Kogi. Here's one: <https://kogicolumbia.wordpress.com/>
- 16 Internationale Gesellschaft für Elektromogforschung, IGEF: <https://www.elektromog.com/das-igef-pruefsiegel>
- 17 Boodschappen van dieren: <http://www.vanzelfnatuurlijk.be/?s=walvis>
- 18 Reisverslag Altai/Akay: <https://akaija.com/nl/downloads/akaija-reisverslagen/akaija-akay-altai/>
- 19 Wim's boek Kiezen voor Vrije Keuze: <https://akaija.com/nl/kiezen-voor-vrije-keuze/>
- 20 Aanbevolen autohuur-adres op Santiago, Cape Verde: <http://www.intercidadesrentacar.cv>